

Arcképcsarnokunkat az Országos Erdészeti Egyesület Örökös Tagsági Díszoklevéllel kitüntetett azon személyiségeinek bemutatásával folytatjuk, akik már nincsenek közöttünk. Az Örökös Tagsági Díszoklevelet egyesületünk 1984-ben alapította, és 2013-ig „Tiszteletbeli Tagsági Díszoklevél” elnevezéssel ítéltek oda mint az Országos Erdészeti Egyesület legmagasabb rangú kitüntetését, amelyet az egyesületnek az a rendes tagja kaphatja, aki az egyesületért végzett kimagasló tevékenysége alapján arra érdemes. A díjat alapítása óta 26 fő nyerte el. A díjazottak között 4 külföldi kollégát is találhatunk, az ő életrajzi adataik aktualizálása még folyik, így előfordulhat, hogy az arcképcsarnokban szereplők nem szigorúan kronologikus sorrendben kerülnek majd bemutatásra.

Tömpe István

(Budapest, 1909. január 2. – Budapest, 1988. december 15.)

Politikus, többek között a Földművelésügyi Minisztérium Elnöki Osztálya vezetője, az Országos Erdészeti Főigazgatóság vezetője, a földművelésügyi miniszter első helyettese, az Országos Erdészeti Egyesület Tiszteletbeli Tagja.

Apja postatisztviselő volt. Kereskedelmi iskolában érettségizett, majd 1926–1927-ben Essenben, később Budapesten kárpitostanonc volt. 1929–1930-ban Franciaországban bányász, a *Párizsi Munkás* szerkesztőségi munkatársa 1933-tól, majd Madridban kárpitossegéd, 1935–1936-ban Budapesten kirakatrendező volt. 1928-tól az illegális KMP tagja, belépett a Famunkások Szakszervezetébe. 1936-tól zászlóalj politikai biz-

tosként, majd hadosztálytörzsfőnökként részt vett a spanyol polgárháborúban. A köztársasági csapatok veresége után 1939 februárjában Franciaországba menekült, ahol internálták. 1941-ben tért vissza Magyarországra. 1942. májusban letartóztatták, de augusztusban szabadon bocsátották, ekkor illegálisba vonult. 1944 végén Tatabányán partizáncsoportot szervezett. A második világháború után az MKP politikai munkatársa, Rajk László titkára, majd az MKP baranyai területi titkára volt. 1946-ban kinevezték Somogy vármegye alispánjává. 1948-ban lett a Belügyminisztérium Közigazgatási Főosztályának vezetője.

1949. decembertől kinevezték a Földművelésügyi Minisztérium Elnöki Osztálya vezetőjének. Az erdészettel szorosabb kapcsolatba 1950 októberétől került, amikor az Országos Erdészeti Főigazgatóság vezetője lett. Ebben a beosztásában megértéssel kezelte és támogatta az erdők, az erdőgazdálkodás ügyét. Sokat tett az erdészek rossz politikai megítélésének megváltoztatása és szolgálati fegyverrel történő ellátásuk érdekében. Irányítása alatt stabilizálódott a főigazgatóság szervezete, és jelentős lépéseket tett a magyar erdészet nemzetközi kapcsolatainak beindítása, fejlesztése érdekében is. Az Országos Erdészeti Egyesület Tiszteletbeli Tagsági Oklevelét 1984-ben vehette át.

A forradalom bukása után, 1956. decembertől a megtorlások első szakaszában a fegyveres erők miniszterhelyettese, 1957–1958-ban a belügyminiszter első helyettese és a Honvédelmi Tanács tagja volt. 1958-ban kinevezték a földművelésügyi miniszter első helyettesévé. 1962-től a Magyar Rádió és Televízió, 1974-től 1983-ig az Állami Rádió és Televízió Bizottságának elnöke volt.

Sírhelye: Fiumei úti sírkert 12. parcella, 12-0-1-43 sírhelyszám.

Boross György

Visnye, 1896. szeptember 30. – Budapest, 1993. augusztus 11.

Kaán Károly-díjas erdőmérnök, az Országos Erdészeti Egyesület választmányi tagja, az OEE Szeniorok Tanácsának díszelnöke, az Országos Erdészeti Egyesület Tiszteletbeli Tagja, a homokfásítás elméleti és gyakorlati szaktekintélye.

Szülei több generációra visszamenőleg erdészek voltak. Fia, Boross Péter (1928–) politikus, Magyarország volt miniszterelnöke. A soproni Bányamérnöki és Erdőmérnöki Főiskolán 1924-ben szerzett erdőmérnöki oklevelet. Jelentős szerepe volt a soproni népszavazás előkészítésében, megszervezésében és lebonyolításában.

Az I. világháborúban a somogyi 44. gyalogezred tisztjeként szolgált. Tanulmányai befejezése után a Somogy vármegyei gróf Somssich-féle uradalom erdőgondnoka (1924–1945), egyúttal Somogy vármegyei erdészeti törvényszéki és bankszakértő, illetve a magán-erdőbirtokosok szaktanácsadója (1928–1940). A II. világháború után a Nagybajomi Erdőgondnokság vezetője és a kaposvári Állami Erdőigazgatóság Kereskedelmi Osztályának vezetője (1945–1946), Szegeden erdőigazgató (1947–1950). Erdőgondnokként 1200 kh területen telepített erdőt. Politikai okokból pályát változtatott (1950): a Szegedi Építőipari Technikum tanára (1950–1953), a budapesti Erdőgazdasági Tervező Intézet Magasépítési Osztályának vezetője (1953–1966).

A homokos talajok erdősítésének gazdaságosabb kivitelezésével, a homokverés elleni szélfogó alföldi alkalmazásával foglalkozott. Újítása a Boross-féle ültetőfűrő (1947). Részt vett a szőcsényi, a somogyfajszai, a kutasi, a nuzsgói, a Somssich-féle somogyárdi és miki uradalmak kb. 5000 kh erdei és 300 kh tógazdasági építkezésének irányításában (1924–1945).

Az Országos Erdészeti Egyesület (OEE) tagja, választmányi tagja volt 20 éven át és az OEE Szeniorok Tanácsának díszelnöke, 1986-ban az Országos Erdészeti Egyesület tiszteletbeli tagjának választotta. A homokfásítás elméleti és gyakorlati szaktekintélyeként egyedülálló, tartalmas, hosszú életműve elismeréseként az OEE 1992-ben Kaán Károly-díjjal tüntette ki. Az Egyesületnek 69 esztendeig volt tagja.

Sírhelye a nagybajomi temetőben található a Boross család kriptájában.